

Eg 39.

Exequiæ

PARENTATI-
TIONE VERSV-
VM, EPITAPHIORVM,
EPICEDIORVM, ET CONSO-
latoriorum, à propinquis & amicis factæ Mar-
thæ & Theodoræ sororibus, alteri quadrinulæ,
alteri bimæ, GREGORII BERS-
MANI filiabus vnicè
dilectis.

SERVESTÆ
Typis Iohannis Schlerij, Anno
clb lb XCIX.

4

IN OBITV
MARTHAE

GREGORII BERS-
MANIE. VNICE DILE-

ctæ, puellæ supra ætatem indole
egregia, & singulari morum
suauitate præditæ,

Epitaphia, & carmina consolatoria.

VITAM IN HIS TERRIS
fine placido & beato, in complexu Patris
clausit, Anno Christi Iesu M. D. XCVIII.

Mens. Maij Die XX. Hor. VIII. mat.

C. V. Annos III. Mens. X.

Dies XII. horas III. cum
semisse.

Propert.

*Tot bona tam paruo clausit in
orbe dies.*

EPI.

EPITAPHIV M

MARTHÆ FILIO

LÆ GREGORII BERSMANI,

Rectoris illustris Gymnasij Serue-
stani ac professoris.

Vper amor patris Bersmani & gratia
matris.

Nunc utriusq; dolor, Martha qui-
escit humo. Ceteris haustu,

Quæ præcepta Dei complectens pe-

Servavit Christo iura, datamq; fidem

Ac ignara doli, precibusq; assueta sacratis,

Divinæ species æmula gentis erat.

Creuit in hanc igitur pietas innata parentum,

Ad quos composuit seq; operasq; suas.

His se iucundam exhibuit, curamq; serenis

Vocibus extinxit, lætitiâq; dedit.

Sed nulla est placitis rebus mora: lætaq; fiunt

Tristia, nec temerè, sed moderante Deo.

Sic ubi vi fluxus spirandi est pressa facultas:

Vt flos imbre gravis, colla reflexit humo

Sed caput attollet coelesti rursus in horto,

Per Christum asserti Martha corona gregis.

Iohan. Maior D.

A 2

MEMO

MEMORIAE
MARTHVLAE FILIO-
la unice delicta.

E quoq; ne pravi inficerent contagia se-
cli,
Gliscientis traheret néne ruina mali,
Exemtam vitijsq; hominum, vitæq; pe-
Adsciuit superûm, Marthula, Ioua choris. (riclis,
Denos post primæ menses trieteridos, atq;
Bis senos, (æui heu quantula summa!) dies.
Certamen gemino, mea tu scis nata, parenti
Celicolûm de te cum patre, grande fuit,
In partes dum quisq; suas te pertrahit, illi
Pugnantes precibus, iure sed ipse suo.
Celestûm vicit ius insuperabile patris:
Nil lacrymæ, amborum nil valuere preces.
At tibi, MARTHA, bono fuit hæc victoria, victis
Quæ luctum ingentem cord oliumq; dedit.
Mortali nam pro vita, plenaq; laborum,
Reddidit æternæ præmia lætitiæ. (tum,
Da veniam, precor, ô lacrymis pater alme paren-
Qui fletu natæ gaudia prosequimur.
Et dabis, hos animis qui motus indis, amoris
Nos erga testes, vnigenamq; , tui.

Gregorius Bersmanus P. m æstiß.

non sine lacrymis H. M.

B. M. P.

EPIT A.

Epitaphium eiusdem.

Mile extincta iacet primo sub limine vitæ,
Marthula, Bersmani progenerata satū:
Deliciæ nuper solatiolumq; parentum,
Nunc dolor, & luctus causa caputq;
Vix dum viuendo ternos exegerat annos, (nouū.
Tercentum his, bis sex addideratq; dies:
Cum Deus ereptam mortalis casibus æui,
Transtulit ad superas in sua regna domos.
Illa quidem, vitæ vsuram nisi fata negassent,
Laus erat & generis fama futura sui.
Hoc pudor, hoc probitas, hoc blanda modestia mo
Spondebant, balbo hoc gratus in ore lepos. (rū
Est aliter visum cœli terræque monarchæ,
In cuius sita sunt stamina nostra manu.
Ille diem fati solet his properare supremum,
Eximiè caros quos habet, atq; fouet.
O multum dilecta Deo, soror optima salue,
Salue cœlicolūm consociata choris:
Accipe quas fundo lacrymas tibi frater ademptæ,
Accipe supremum funeris officium.
Illa dies, germana, meum quæ finiet æuum,
Ereptam reddet te mihi, meq; tibi.
Interea florum tumulus tibi vernet honore,
Et tua defunctæ molliter ossa cubent.

*Maribæ sorori suauiss. in acerbo
officio mærens F.*

Gregorius Petrus Bersmanus
Frater.

EPIGRAMMA

παρρηγοεινὸν ad
parentes.

Artha tenella licet membris, ætate qua-
drima,
Supplebas æui stamina trunca tui
Moribus, ingenio, donis & Flaminis al-
Spes quibus & gemini cura parentis cras. (mi)
Abstulit ista Deus sed cur solatia moestis,
Impius in toto dum furit orbe Draco?
Nempè quòd hos pendere à se vult speq; fideq;
Moestitia in luctus, sub cruce perpetua:
Sed cursu te ritè breui sancteq; peracto,
Amplexu nati lætitiq; frui.
Has tamen æumnas inter, sua gaudia neutrum
Deficiunt, Flatu sufficiente sacro.
Nec robur viresq;, ducis nec dextera Christi
Victrix, angelici præsidiumq; chori.
His si confidant, vincent aduersa ferendo,
Et quæcunq; domi sunt mala, quæq; foris.

Caspar Beucerus D.

ALIVD παρρηγοεινὸν
ad eosdem.

Llatis ad se pueris λόγῳ oscula
figit,
Aeterna æterni Christus imago patris.
Nec tulit astantum prohibentia mur-
mura: quid ni
Ad me confugiat grex, ait, ille miser?

Pro

Pro quibus è coeli descendi culmine, nullus
Pellat ab amplexu pignora cara meo.
Siste pater gemitus, lacrymarum flumine, mater,
Ob natæ funus parce rigare genas.
Infantes abigit carnis sapientia, Christus
Susceptis tradit regna beata Patris.
Vt pueri regnum patris ingrediamur oportet,
Ad coelos reliquis ianua nulla patet.

M. Wolf. Amlingus.

CARMEN CONSOLATORIVM ad parentes denatæ.

Beris mane, vates atq; collega inclute,
Tuæ ne cogor facere lessum filiæ?
Funebreq; carmen exarare Marthulæ
Illi puellulæ aureæ, illi Flosculo,
Illi Osculo, illi suauio, illi gemmulæ,
Medullulæ Charitum, parentumq; animulæ?
O, quàm graue his humeris onus & impar leuo!
Carminis enim auctori canendum est optimo
Carmen, ferendæ nempe Athenas noctuæ.
Hinc mitigandus est patri, à non patre, dolor;
Quo maior haud cor anxium lacit, aut lapit.
Non cura, non ærumna maior est iecur.
Tenella siquidem & corda nobis indidit
Natura, qui à cunabulis, reor sumus
Bonarum & artium, bonarum & partium,
Illamq; credibile est tibi (cui de luto

Meliore Titan finxit olim viscera)
 Thyrso acriore hausisse pectus nobile,
 Ut amore maiore sobolis tuæ flagres,
 Magisq; lentis macereris ignibus.
 Nec carmen asciaro Aperta modò finit
 Vocatus etiam: neq; nouensilis mihi
 Turba annuit: nec respicit me hoc puluere.
 His occupationibus scholasticis,
 Medijsq; Virgidemiæ inficetijs:
 Multum quibus moueo ipse, promoueo parum.
 Dicendum aliquid est tamen & est cum flentibus.
 Flendum, atq; moerendum acriter cum talibus,
 Moerentibus dicam, an merentibus viris.
 Etenim, redundans ceu capitis alti dolor
 In membra subiecta huc & illuc diditur:
 Sic fas erit, domestico ut luctu tuo,
 Nos quoq;, quibus das iura RECTOR musica,
 Animumq; nostrum stringat ægrimonia:
 Et hasta mortis vulnere aliquo pectora
 Degustet. Eheu! vita tantum nomine
 Vita est, reapse labor (Cothurnatus refert
 Poëta) cui si fecit vnquam ætas fidem,
 Afflicta certè nostra tempestas facit.
 Conterimus ætatem gemitibus: publicè
 Circumstat horror nos futurorum ob metum:
 Angore cor præsentia coquunt: memoria
 Retrahet acta cum stupore tempora.
 Neq; id satis: priuatim habenis concita
 In nos quasi arietat calamitas vndiq;,
 Tesloq; capita mors petit carissima.

Sed

Sed habet bene. Pius omne cedit in bonum,
 Licet malum sit maximum, & grauius nece:
 Nouitq; bona Deus è malis extundere:
 Hinc ille Marthulam tenellam prouidus
 Subduxit instanti procellæ, ac turbini
 Vitiorum & ærumnarum: Et AGNI sanguine
 Tinctæ dat vt trieteride acta; messibus
 Inquam tribus: denisque mensibus:
 Terq; insuper vernis quaternis solibus
 Clausis solo: viuat Polo Christi in sinu.
 Hoc tibi patri BERSMANE, quin parentibus
 Vtrisque curam emoueat; hoc lacrimas genis
 Abstergat: hoc solatium menti adhibeat,
 Cœlestibus menti recoctæ ab ignibus:
 Hoc ipsum amici, in arduis, certissimi
 Summi simul, medioximi, imi, suggerunt:
 Quos inter anser velut olores ego strepens,
 Si versibus feci minus mihi satis:
 Certè tibi officium placebit amiculi.
 Sic filix superstites Matrem; precor,
 Sic filij referant superstites PATREM.

Alberius Voium.

Eurip. ian.

πατερ δ' ἔδει ἡδίων
 γίγνην θυγατρὸς. δρσένων δὲ μείζονες
 ψυχὰς, γλυκύναι δ' ἦσαν εἰς θαυμάσια.

IN

MEMORIÆ
THEODORÆ

GREGORII BERS
MANI FILIÆ CARISS. QUÆ
vitam hanc mortalem cum immortali ac
beata singulari cum parentum desiderio
commutavit Die XIII. Mens. No-
uembr. lul. paulò post horam VI. ma-
tutinam, Ann. Christi Iesu M. D. XCIIX.
C. V. annos duos cum mensibus totidem,
& diebus XXVII. horis duabus: post
obitum sororis suæ menses V.
DD. XXII. cum horis
totidem.

*Epitaphia, παραμύθια, & epicedia scripta ab ijs,
quorum suis singulorum versibus no-
mina sunt subiecta.*

παρὰ μὲν ἀμιστῆς filiolæ D. M. Gregorio
Bersmano & coniugi ipsius.

Vera patri sunt hæc solamina prolis amæ-
Si placido soboles sine beata cubet. (ti,
Maius at hoc, summis si sit prærepta
periclis,

Vnde animæ interitus corporibusq; venit.
A circumfuso mixtoq; in mœnibus hoste,
Hæc mala cum sanctis cœtibus immineant:
Cervices immò cum nostras nunc petat hostis,
Divinæ ut lucis deleat omne iubar:
Auferat æternæ penitusq; ut dogmata vitæ,
Aeterni & tenebras aggrauet exitij;
Opprimat & leges ac iura tyrannidis æstro,
Polluat immani castaq; spurcitie:
Nilq; sit hoc seculo fidum mortalibus ullis,
Omne hostile palam sit, vel hypocriticum:
Filiolæ fatum teneræ caræq;, parentes,
Præproperum quamvis, ferte piè ac placidè
Hæc propter, spectata bonis quæ mentibus ipsâ
Vel solo intuitu sunt mage acerba nece.
Christe, tui miserere gregis, solare parentes,
Hostiles acies sterne, tuere tuos.

Caspar Peucerus D.

EPIT A-

EPITAPHIUM.

ILia Bersmani Theodora hoc condita
faxo ,
Delitiæ patris, gloria matris erat:
Indole nam mores referens vtriusq; pa-
rentis ,

Spem magnam eximia de probitate dabat.
Tam sese ad dicta & nutum componere norat,
Et iussas tenera reddere voce preces.
SED nihil est firmum nobis; nec fata perennem
Indulgent placitis rebus in orbe moram.
Sic iecur vt vires suffusa amisit ab vnda ,
A socia massa mens resoluta fuit.
Sol geminos, sed tres nondum Luna hauserat or-
Dulce patri vt pignus sustulit atra dies. (bes,
Mens fruitur Christo: communes massa recurſq;
Expectat terræ fornice tecta cauo,
Mox erit illa dies , patribus qua reddet alumnos ,
Hisq; patres viuo rursus honore Deus.

Joannes Maior D.

In obitum Theodoræ filiolæ
M. Gr. Bersmani bi-
mulæ.

Ita quid est hominis? vapor est (sic pa-
gina sacra)
Exhalans animam fit cinis æger ho-
mo.

Nec

Nec tamen in nihilum redigit mors debile corpus:
 Spiritui demtum florida reddet humus.
 Quas glacialis hyems tollit, Ver nobile reddit,
 Flore nouo pingens atq; vigore rosas.
 Parcius ergo rigent lacrymis natæ ossa parentes,
 Florebit roseis quæ rediuiua genis.
 Temporis est punctum, atq; iterum vapor induet
 Nec vis æthereâ destruet vlla rosam. Cartus,
 Quos mortis domitor pretioso sanguine lauit,
 Vis horum vitam nulla abolere potest.

M. Wolf. Amlingus
 κλαίει συγκαλῶν.

In obitum præmaturum

Elegantissimi paris sororum,
Marthæ & Theodoræ, Gr. Bers-
mani F F.

 Artha soror Lasari (quem quarta à fune-
 re luce
 E barathro Christus iusserat ire forâs)
 Rebus in humanis, victum quæ & cor-
 pora spectant,
 Obsequio indulgens, officiosa nimis,
 Vno, audit, (domitore necis dicente) labores
 Ante omnes, vno valde opus esse opere:
 Scilicet, intentis Christi doctoris ab ore
 Dependere homines auribus ac animis.
 Hoc tua Martha sibi dictum, Bersmane, putabat,
 Vilia despiciens, dum potiora legit.

Aspernata

Alpernata orbem ac homines, colit ardua coeli,
Et coram voces imbibit aure λόγῳ.
At Theodora sciens tua, se vel nomine solo
Testatum, cuius sit, facere: unde, memor:
Ostendi sese terris satis esse putabat:
Deposuitum reddi fasq; piumque Deo.
Hoc patris possit cessatum ducere luctus,
Hoc matris faxit tristitiæque modum.

Johannes Theopoldus.

Ἰσὴν

In obitu Theodoræ F. suæ
carissimæ.

Ergo te, quod erat reliquum, post fata so-
Ah solatiolum delictumq; tuis, (roris
Invidit, Theodora, piæ mors improba ma-
tri,

Optima prima ferè quæ rapit ante diem,
Ergo retractando vix dum coeuntia rumpis
Vulnera, cognato funere facta patri;
Facta tuæ refricans germanæ vulnera leto,
Quæ sanare quies coeperat, atq; dies.
O dolor ô gemino bis tantus morte parenti,
Quanta voluptatis gratia sospes eras!
Explendo partesq; tuas, & munus ademptæ,
Alloqui blandæ suaviolique vice,
Et lusu ingratum patri fallente laborem,
Et matri curas attenuante graves.

Et

Et quisquam hos audet dictis inceslere luctus,
Et lacrymis leges iuraque ferre meis!
Nec filicum venas chalybisque in pectore ferrum,
Inuicta nec cor vinctum adamante gerit?
Non ego fortis in hoc, (fas sit mihi vera fateri)
Non hoc in patrio pectore robur inest.
Ille suum qui nos opifex in imagine parua
Finxit ad exemplum, quicquid ubique creans;
Hos animis primo motus insequit ab ortu,
Cassa quibus pecudum natio mentis eget.
Quas prolis sæuū quamuis amor armat in hoste,
Perq; rapit flammæ impete, perq; lacus;
Et pastum pullis iubet & curare latebras:
Vis tamen hunc sensus, non rationis agit.
At nos celesti igniculos suscepimus igni,
Quos fouet afflatu numinis aura suo.
Ipse sui omniparens specimen quos pinxit amoris
In nos, inq; simul se genitore satum.
In quo complacitoq; sibi, præq; omnibus ante
Dilecto, mundi quam rude staret opus;
Ante maris terræq; domos, celiq; theatrum
Dilexit, hominum præposuitque genus.
Quorum ut quisq; magis diuino semine stirpent;
Atque luto ducit nobiliore genus;
Acrior hoc illum thyrsus percussit amoris,
Hoc grauius sobolis funere vulnus alit.
Quæ compar, æterne, tuo flammæ arsit amoris,
Quo nos, Vnigenam prosequerisq; tuum?
Qui luctus supreme tuo pater, arbiter æui,
Quæ patet, immenso maior in orbe fuit?

In

In cruce cū nostro passum pro crimine natum
Luxit humus tecum, celicolūmq; domus.
Prætensexq; nigram Phoebus ferrugine frontem,
Mœrorem mœsto prodidit ore suum.
Diuolsiq; vnā montes, & saxa dolore
Fracta creatoris dissilūere obitu.
Horrificis tremulum quatiensq; tremoribus orbē,
Infremuit rauco concita terra sono,
Et celo manes ostendit, & antra silentū,
Atq; profundo vrbes hausit aperta sinu.
Hæc natura tuis indulgens luctibus, olim
Signa dedit luctus, conditor alme, sui.
Cuius nos, pariterq; tuo, qui regula morum es,
Annē fit exemplo condoluisse nefas?
Ac fuisse tui lacrymas imitamine nati,
Cui sanctæ toties imaduere genæ?
Heu nostræ admonitu labis, mundi; furore,
Gentis & exitio perniciēque suæ!
Quisquis es ergo meo parce obtristare dolori,
Arbiter officij quem creat, vrget amor,
In moresq; abiens alit ars. obnoxia vates
Turba sumus lacrymis, flebile si quid adest.
Si quid adest patriæ, nostris aut flebile rebus,
Protinus in lacrymas nos iubet ire dolor
In lacrymas iubet ire dolor nos, publica gentem
Seu mala sollicitant, seu sua quemq; domi.
Argue mollitiem, horrescis qui mollis haberi:
Quam colimus, tales Musa tenella facit.
Natura ingenium nobis mollescit & arte,
Irrigat hæc lacrymis, irrigat illa genas.

Quas

Quas libo, Theodora, tibi vatesq; parentq;
Instant officio nomina bina meo:
Quas, cineri dans iusta tuo, modò Marthula fu-
O luctus ambæ funere causa mei! di,
Nunc luctus: requies pridem iucunda senectæ,
Donec utrique roras cernere Solis erat;
Solamenq; malis præsens, morbisq; leuamen,
Quos cumulat frontem ruga senilis arans;
Curaq; venturæ iam iam præsaga ruinæ,
Mœnia quæ secum, templa, scholasq; trahet.
Iuraq; prostituet diro cum legibus hosti,
Polluet & sanctæ religionis opus,
Quis tamen heu stupor est, aut quæ velania, que-
Incestare meo, gaudia vestra patrem? (stu
Nec læta potius gratari sorte bonorum,
Qua superum ambabus contigit arce frui?
Defuncto cum fratre, prius luci; sorore
Erepta, lucis quam videt orta iubar;
Ante thronum niueo succinctis vestis amictu,
Inter palmiferi millia multa chori,
Atq; triumphales Agno modulantibus hymnos,
Cuius inundastis sanguine texta stola.
Illinc & metus, & curæ, spesq; anxia voti
Exulat, & luctus, cum lacrymisq; dolor;
Et malefuada fames, pestis, discordia, bellum,
Morborumq; truci mors comitata grege.
Non labor est istic, nulla est ærumna, nec æstu
Sol auras torrens, aruaq; hiulca siti.
Sed Pacem complexus Amor, Pacisq; gemellæ,
Iustitia, & pura fronte serena Fides.

B

Illic

Illic delicias, illic manantia dulci
 Ponte Voluptatis gaudia riuus agit.
Illic & vitæ scatebris fons exit amœnis,
 Viuificæ quem non deficit vber aquæ.
Qui bibit hinc, sacri perfusus nectaris haustu,
 Torretur nulla tempus in omne siti.
Has inter mea, filiolæ, spes, curaq; matris,
 Lætities, capitis gaudia sancta polo.
Felices ambæ properati munere leti,
 Ah Theodora tui munere, Martha tui,
Præceptæ vitijsq; æui, vitæque periclis,
 Quæ grauiora dies postera quæq; facit.
Vobis parta quies: vestros cum morte parentes,
 Ex alijs aliæ cura laborque manent.
Vestris lacrymulam Deus omnem absterfit ocellis:
 At nostra vsq; nouis fletibus ora madent.
O vtinam, quæ nos reliqua cum prole, ruenti
 Subducatur nimbo, præcipitante dies
Appetat exortu; quæ corpora iungat Olympo,
 Iuncta animis, sed nunc dissociata locis.
Hoc precor, hanc iubeas, Deus ô, aurora citata
 Luce diem roseis candida portet equis.

Gregorius Bersmanus P.
 mæstiß. F.

DE

ELEGIA

De morte sororis suæ Theodoræ,
vt natu minimæ, ita carissimæ.

 Icciné, ceu fluctum fluctus premit vsq;
priorem,
Truditur ærumna proxima quæque
noua.

Nuper, ab aduerso percussi fulminis ictu,
Sensimus heu mortis vulnera, Martha, tuæ.
Quas non hæc lacrymas mouerunt funera nobis,
Quanta erat ab obitu quanta querela tuo!
Vix auido cineres accepit terra sepulcro,
Et bene vix tumuli ianua clausa fuit;
En Theodora, sequens defunctam morte sororē,
Funeris officium poscis & ipsa tibi.
Vulneris ô grauior geminato funere sensus!
Sæuior ô plaga mox iterante dolor!
Occidis heu primo, germana, in limine vitæ,
Heu nimis immiti rapta tenella nece.
Nec teneris raræ tibi profuit indolis annis
Elucens, grata cum pietate, decus.
Occidis heu binis vix dum natalibus actis,
Queis nouies denos addiderasq; dies.
Sic rosa, purpureo rutilans manè igne comarum,
Vespere cum terris adueniente cadit.
Occidis, heu quos non luctus vtriq; parenti
Concilias, quorum gaudia nuper eras!
Omnia quæ tecum volucres abiêre per auras,
Spesq; vnâ, leto cuncta sepulta tuo.

Parua

Parua queror : tecum perierunt vota precesque,
Quæ pro te summo iuncta tulere Deo.
Ah miseram sortem ! infantis febris occupat artus,
Depascens æstu membra tenella fero.
Pallent ora , siti fauces torrentur anhela,
Frigida (quis credat ?) permeat ossa calor.
O pacem quoties est ægræ visa pacisci,
Quum noua composita prælia pace mouet.
Ergo ita dum cessat paulum , post acrius vrget,
Afflictum vires destituere iecur.
Donec, vbi intumuit suffusa venter ab vnda,
Deseruit vita te fugiente calor.
Non tibi subsidium Phœbææ defuit artis ,
Sedula non matris cura, precesq; patris.
Sed neq; Pæonijs mors est superabilis herbis,
Nec curæ officio flectitur atq; precis.
At bene habet : consanguinea cum stirpe tuorum,
Namq; soror vitæ commoda morte refers,
Et cunctis erepta malis , erepta periclis,
Nunc pacis frueris lætitiæq; bonis,
Inter cœlestium turmas, Pæana canentes
Victoriq; Agno, tergeminoq; Deo.
Dum nos armorum passim circumsonat horror,
Proq; manent aris prælia, proq; focis;
Sæuus Pannonicum bello dum territat Istrum
Turca, cui socias trux Scythæ iungit opes;
Teutoniæq; furunt media intra viscera Mauri,
Heu portenta feris barbariora Scythis !
Sed cognata tamen quisquis non funera mœret,
Aut potis est ficcis illa videre genis,

Istum

Istum ego duritie vel robora vincere credam ,
Et chalybis venas pectore ferre suo:
Istum ego Caucaseis dicam de rupibus ortum
Humani prorsus cordis habere nihil.
Mentioran verè, soror hæc tibi commoda grator,
Ora rigans obitu fletibus vsq; tuo.
Lugemus, Theodora, tuo lætamur abortu :
Gaudia sunt leto mista dolorq; tuo.
Sic placitum tibi summe parēs hominumq; deūq;,
Quem vitæ penes est arbitriumq; necis.
Gaudia sic lacrymis subtexere, tristia lætis
Diluere, atq; alœ dulcia mella soles.
Rebus in humanis ne sit sincera voluptas,
Sed malâ iuncta bonis, & bona mista malis.
Tu nobis post tot luctus, hyemisq; procellas,
Læta iube rursus tempora veris eant.
Tu cœtus defende tuos : quos vertere tentat
Funditus, hinc mundi, Dæmonis inde furor.
Pelle procul patriæ sceleratos finibus hostes,
Et malé fac fraudem fraude perire sua.
Debita soluemus tibi sic præconia laudum,
Sic tibi vox grates nostra perennè canet.
Interea, Theodora, mihi saluēq; valeq;ue,
Saluē, ô cara soror, ter mihi, terq; vale.

Gregorius Petrus Bersmanus.

MEMO-

Memoriae Iohannis Henrici Gregorij
F. Bersmani, qui diem suum obiit Non.
Sept. Ann. Christi Iesu LXXIX.
C. V. Mens. II. Dies XI.
hor. XII.

Nrans hac tegitur Iane Bersmanulo urna
Cui vix composita Parca seuera colum
Fregit, & heu matri tenerae, cultoq; parati
Aeternum peperit cordoliū & lacrymas.
Firma diu speres tibi gaudia nulla, viator,
Fata mala rapiunt optima quæq; manu.

A L I V D.

Ne mea fle genitor, mea neu fle funera
mater, (tulerint.
Fata quod ante diem me puerum abs.
Multa laboriferæ sic fugi incommoda
Nullisq; infecta est mens mea criminibus. (vitæ,
Joh. Posthins F.

A L I V D.

Ac Henricus Ioannes Bersmanulus urna
Post menses geminos dimidiūq; cu-
bat.
Deliciæ patris docti, matrisq; pudicæ:
Nunc tumultu positus gaudia, Christe, tibi.
Quem vitæ veniens, breue quod sit, redde beatæ:
Et celi sanctis ciuibus adde tui.

Ad. Siberus.

A L I V D

A L I V D.

An Heinrichus in hac soboles carissima
vatis (mo.

Bersmani, moriens est tumulatus hu-
Quem non Pæoniæ nō vis genuina sma-

Servare a morbi vi potuere mala. (ragdi

Sed dulci pendens lactantis ab vbere matris,

Sedibus æthereis reddidit ille animam.

Michael Barth. D. F.

A L I V D.

NVllius est hominum mors non matura, ma-
nere

In vitæ primo hæc limine quemq; solet.

Sed tamen illorum mors immatura putatur,

Quorum vitam & res publica poscit opem.

Hoc quoties animo reputas, Bersmane, subitq;

Spes tua filiulus quod cadat ante diem:

In luctu es meritò, sentisq; in corde dolorem,

Expleri lacrymis qui nequit & gemitu.

Sin contra occurret rerum tibi tristis imago,

Vtq; in peius agat singula quæq; dies:

Haud luctu immodico perges traducere vitam,

Atq; hoc ingenij dona hebetare tui.

Nam bene habet. Viuit tibi filius omne per ævū,

In Christi capiens gaudia vera sinu.

*Anadocho suo in luctu pij officij
mærens F.*

Sebast. Leonhardus.

TVMV.

TVMVLVS IOHANNIS HEN-
rici F. Bersmani II.

HVnc tibi pro cura victus, pro munere amictus,
Iam Henrice, paro cum tumulo titulum.
Tu primus mihi, nate, dolor, te, nate, perempto
Luctus heu patrij vulnera prima tuli.
Sed quoniam, te qui dederat, mihi rursus ademit,
Illi me ius est cedere iure meo.
Hoc luctum tamen immitis leuo mortis acerbum,
Te mihi quod reddet, nate, suprema dies.

Infantula ἀνώνυμος F. Bersmani II.

QVæ iacet hoc infans tumulo, sine nomine
corpus,
Semine Bersmani progenerata fuit.
Sed vita defuncta prius, quam reddita partu,
Cum decimo matrem mense grauasset onus.
Hinc illi nullum nomen fecere parentes,
Nec, cum luce, tamen nomine cassa fuit.
A Christo Christina suæ genetricis in aluo
Dicta, sacri consors federis, atq; poli.

Gregorius Bersmanus P.
in pio officio mœrens
vtriq; F.

F I N I S.

613940

ULB Halle

3

004 953 606

TA-06

m.c.

om mltano

p. Cu mmo.

ad me ut qu

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

B.I.G.

Farbkarte #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

Exequiæ
PARENTATI-
TIONE VERSV-
VM, EPITAPHIORVM,
EPICEDIORVM, ET CONSO-
latoriorum, à propinquis & amicis factæ Mar-
thæ & Theodoræ sororibus, alteri quadrimulæ,
alteri bimæ, GREGORII BERS-
MANI filiabus vnice
dilectis.

SERVESTAE
Typis Iohannis Schlerij, Anno
clō 15 XCIX.

4